

MIJN SPIRITUELE PLEK

Gesprek met hierboven

Mariagrot geeft Luc VERREYCKEN telkens een krop in de keel

- Politieagent bouwde Lourdesgrot in Meetshoven bij Aarschot
- Luc Verreycken woont al zijn hele leven vlakbij
- Hij komt er wekelijks bidden

Jozefien VAN HUFFEL

In 1933 fietst Jef Van Dessel, politieagent in Aarschot, naar het Franse Lourdes. Het bedevaartsoord maakt indruk. Eenmaal thuis, begint de man aan de bouw van een eigen grot, een calvarieberg en meerdere kapellen. De plek, in de volksmond 'het grotteken van Meetshoven', wordt sinds enkele jaren onderhouden door de stad.

„Dit is dé plek waar ik de opgestane Heer en zijn barmhartige moeder ontmoet, elke week opnieuw met de krop in de keel”, vertelt Luc Verreycken (49), die al sinds zijn kindertijd in een naburige wijk woont. „Bij de grot vind ik de kracht om een echt gesprek met hierboven aan te knopen. Tijdens de eucharistieviering kan ik dat ook, maar thuis bijvoorbeeld is het moeilijker.

„Bij de grot vind ik, meer dan thuis, de kracht om een echt gesprek met hierboven aan te gaan.” © Jozefien Van Huffel

Bij de Mariagrot ervaar ik nu eenmaal sterk dat het hogere er aanwezig is.”

Verreycken is naar eigen zeggen hartstochtelijk toegewijd aan Maria. „Veel theologen willen de rol van Maria en van de Mariadevotie minimaliseren, maar daar ben ik het niet mee eens”, zegt hij. „Maria, de bemiddelaarster tussen God en mensen, schenkt mij in al haar

eenvoud veel hoop en troost. Ik bid tot haar dat mijn familie gespaard mag blijven van onheil en dat ik gezuiverd mag worden van mijn zonden. Ook bid ik voor de mensen die onrecht wordt aangedaan. In de toewijding van de hemelmoeder zie ik de nederigheid van mijn eigen moeder.”

Zowat wekelijks brengt Verreycken tijd door bij de grot van

Meetshoven, tussen stad en bos. „Alleen al de stilte doet me iets”, zegt hij. „Het is een oase, die me de gelegenheid biedt om rust en vergiffenis te vinden.”

Elk jaar op 15 augustus wordt aan de grot van Meetshoven de eucharistie opgedragen. Luc Verreycken is dan misdienaar en lec-

„Ik zie de nederigheid van mijn eigen moeder in de toewijding van Maria”

tor. „Voor mij is het de meest bijzondere feestdag. Honderden gelovigen wonen telkens weer de viering bij. Opeenvolgende priesters houden de traditie in ere, al sinds het begin van de jaren 1970”, zegt hij. „Ze zien in dat het belangrijk is. Ik zie hier veel mensen kaarsen branden, ook mensen die de parochiekerk nooit betreden. Maria is emotie en dat is prachtig.”

OPROEP • Heeft u een plek waar u bidt of tot rust komt, die u inspireert of die u altijd meedraagt? Vertel het via *Mijn spirituele plek* • Redactie Kerk & Leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of via mijnspiritueleplek@kerknet.be.

GOD EN IK

‘Ik geloof in de mens’

Marijn DEVALCK, Boma uit F.C. De Kampioenen, wil graag zo’n goed en mooi mogelijk mens zijn

Ilse VAN HALST

–Hoe zou u zich omschrijven in termen van religiositeit?

Er is een aantal dingen waarvan je bezwaarlijk kunt zeggen of je dat bent of niet, omdat het een streven naar perfectie inhoudt en bijgevolg utopisch is, maar ik zou wel graag een christen zijn. Dat betekent voor mij een zo goed en mooi mogelijk mens zijn. Daaruit vloeit een opdracht voort om als individu in onze samenleving een stevige schakel te zijn en me in te zetten voor wie het minder goed heeft.

–Wie is Jezus voor u?

Ik ben blij dat ik een katholieke opvoeding kreeg. Zo leerde ik de figuur van Jezus kennen. Hij roept op om je naaste te beminnen als jezelf. Dat is een waardevolle boodschap die tegenwicht biedt aan de negatieve mentaliteit van „Ikke, ikke, ikke en de rest kan stikken”.

Ooit mocht ik Jezus spelen in de rockopera *Jesus Christ Superstar* in Duitsland. In Vlaanderen had ik Judas neergezet. Beiden zijn kameraden van mij. Net als Judas vertolkte ik Jezus als een mens van vlees en bloed, niet als een brave jongen met een kroon-

tje. Het was een van de zeldzame keren dat ik last had van zenuwen. Nooit zong ik een opera in het Duits. Een van de mooiste liederen was *Getsemane*. „Laat deze kelk aan Mij voorbijgaan!” Nooit meende ik dat meer dan toen.

–Spiritualiteit begint met...?

Ik ben niet bezig met spiritualiteit. Wat is overigens spiritualiteit? Het wordt te pas en te onpas gebruikt en dekt meerdere ladingen. Ik heb het eenvoudigweg over mijn binnenkant. Ik wil van elke dag iets maken. Elke dag wil ik iets doen waarvan ik ’s avonds kan zeggen: „Vandaag heb ik iets goeds gedaan.” Dat is mijn levensmotto van kindsbeen af. Dat wil niet zeggen dat ik daar ook werkelijk elke dag in slaag, maar het is een streven.

–Wat zegt het begrip ‘God’ u?

Ik heb geen God. Wat is God? God bestaat niet. Ik geloof wel in de wondere wereld waarin ik elke dag opnieuw mag wakker worden. Deze ochtend was een bijzonder mooie morgen, met een gouden licht aan de hemel. Als ik door die ijle ochtend naar mijn brievenbus wandel, ben ik zo dankbaar dat ik er mag zijn en iets

moois mag maken van de dag die net aangebroken is. Meer moet dat voor mij niet zijn.

–Kan een moderne mens nog wel in God geloven?

Het hele verhaal over God de Vader, de Zoon en de heilige Geest vond ik als kind boeiend, maar als volwassene geef ik er een andere invulling aan. Als overtuigd liberaal hecht ik veel waarde aan de vrijheid van denken, voor mezelf en voor de ander. Ik geloof in de mens, omdat de mens een wonder wezen is, net als alle leven, de natuur, de dieren en de planten. Ik beschouw mijn medemens als een volwaardig iemand, met zijn ideeën en zijn filosofie, en ik sta open voor iedereen. Ik vind het belangrijk dat we elkaar aanvaarden zoals we zijn, met onze sterke punten, maar evengoed met onze onhebbelijkheden.

–Waarom is er lijden in de wereld?

Omdat dat eigen is aan de natuur. Bemin je naaste als jezelf betekent ook dat je lief en leed deelt. Ik put vreugde uit het geluk van andere mensen. Als vrienden lijden om het verlies van een dierbare, dan lijd ik ook. Hun verdriet raakt me. Zelf treur ik ook om een verloren

Marijn Devalck. © Tom Bollen

vriend. Dan voel ik dat ik echt van die persoon heb gehouden. En ik weet dat hij niet weg is. Waar hij is, weet ik niet. In de hemel? Misschien. Maar ongetwijfeld in mijn hart. Zolang ik aan hem denk, zolang ik herinneringen ophaal aan de mooie momenten die we samen beleefden, is hij niet echt dood.

–Wat is heilig voor u?

Het publiek is me heilig. Beroeps-ernst is uitermate belangrijk. Met mijn talenten moet ik het publiek iets geven waarvan het kan genieten. Ik eis dat van mezelf en van het hele gezelschap.

In *Jesus Christ Superstar* in Duitsland taptten enkele actrices lol achter de schermen. Dat duld ik niet, want dat straalt af op de hele voorstelling. Toen ben ik in het Duits in een Franse colère geschoten.

Jean-Marie Lustiger

‘Je moet dagelijks bidden, dagelijks’

Onlangs werd in de benedictijnenabdij in Abu-Gosh, ten oosten van Jeruzalem, een memoriaal onthuld ter ere van Jean-Marie Lustiger (1926-2007). En de openingsfilm van het Joodse Filmfestival van Londen vorige maand was een documentaire over het leven van de Franse kardinaal, gemaakt door de Frans-Duitse televisiezender Arte.

Samen met zijn zus Arlette vond de Joodse knaap Aron Lustiger in 1940 een onderduikadres bij katholieken in Orléans. Hun moeder werd in Auschwitz vermoord. Nog tijdens de oorlog bekeerde Aron zich tot het katholicisme en voegde Jean-Marie toe aan zijn Hebreeuwse naam. In 1946 vatte hij in Parijs seminariestudies aan en in 1954 werd hij tot priester gewijd. Zijn leven lang bleef de bekeerling trouw aan zijn Joodse identiteit.

Na in 1979 tot bisschop van Orléans te zijn benoemd, werd hij in 1981 aartsbisschop van Parijs. Lustiger stond dicht bij Johannes-Paulus II en beiden deelden heel wat, al was het maar de Poolse afkomst van Lustigers ouders. Ook stond de kardinaal als geen ander symbool voor de spirituele heropleving van de Kerk in Frankrijk. Zo steunde hij voluit nieuwe bewegingen en hervormde hij de priesteropleiding in het aartsbisdom Parijs.

„Durf te geloven”, is misschien wel de meest kernachtige uitdrukking van Lustigers spiritualiteit. God gaat met de mens op weg en zijn geschiedenis loopt samen met die van de mensen. De stad was volgens kardinaal Lustiger de plaats bij uitstek waar de evangelisatie zich op moest richten. De stad was in zijn ogen een kansrijk milieu voor de Kerk, geen bedreigende omgeving. Die visie droeg de kardinaal ook internationaal uit.

Het werk dat Lustigers spiritualiteit het best weergeeft, is *Eerste stappen in het gebed* uit 1986. „Je moet elke dag bidden”, stelt de kardinaal daarin. „Ik zeg het duidelijk: elke dag. U vraagt me waarom? Omdat de mens daarvoor gemaakt is. Ons leven speelt zich af in de tijd. Ons bestaan is dat van een wezen van vlees en bloed dat vandaag moet leven in de eeuwigheid van God, maar ook van dag tot dag.”

Lustiger ijverde ook steeds voor de verzoening van joden en christenen. Samen met kardinaal Danneels bemiddelde hij in het dossier van het karmelietessenklooster in Auschwitz op het terrein van het gewezen nazi-uitroeiingskamp, een provocatie in de ogen van vele Joden. In joodse kringen werd de kardinaal echter gewantrouwd, omdat zijn levensweg joden leek aan te sturen op bekering tot het christendom. Zelf wees hij steeds op de verworteling van het christendom in het jodendom. „Ik ben een levende provocatie”, zei hij in het interviewboek *Le choix de Dieu*. Bij zijn begrafenis in Parijs werden de joodse afscheidsgebeden gezegd alvorens de eucharistie begon. (EDS)